

Inge !

Sender litt lesestoff til deg.
Om det kan brukes for andre
avgjøere. Jeg antar det i alle
fall er langt nok for å fram-
føre til sommeren. Neste gang
kan en jo legge til mer.

Jeg har prøvd å få med et
fidsbilde av hva de hadde å stri-
med for over hundre år siden.
Historia om Reier har jeg hørt
av bestefar. Bjørn-Reier var jo
i grunn en original.

Jeg vil helst ikke at mange
skal få greie på innholdet.

Sev vel !

Kopier tatt til:

- I - M. Helgesen
- II - B. Simonsen
- III - A. Børsted
- IV - G. Kaasen
- V - HATS

Vennlig hilsen
Andreas E.

Andreas Eldner
Telefon 076 81575

~~Kjell~~ 10/10-90

Forslag til et spel på Kongsvoll unet.

Sted: En gård i Målselv.

Ved fjøset sitter en gammel mann og tinner river. Kona på gården, Karen, kommer ut og ringer med matklokka. Ho går bort til gamlingen.

Karen: Kålles går det med gikta, Anders? E' den like plagsam som før?

Anders: Ja, den megga e' iherdig tel å regjere i kroppen. Det e' ikkje mye nattero å få.

Karen: Stakkars Anders. Je synes synd i dei. Du sku ha sløppe den der plaga, slik arbeidslyst som du har.

Karen går inn. Straks etter kommer to menn og ei jente fram fra jordet. Mennene har ljå og jenta rive. Gubben på gården, Torstein Skogmo, går bort til gamlingen, klapper han på aksla og sier.

Torstein: Nå må du komme inn å få dei mat.
(Tar ei rive og ser på den)

Halvor: Det ser ut som du ha tinna river før. Tinnan sitt som dem e' limt fast. Rakarn vår e' sterk, så det e' bra ho får solid redskap.

Rakeren: Ja, her ska du få mer arbeid. Det e' mest ikkje tinner igjen i riva mi.
(Vender seg til Torstein)

Halvor: Du må sjå tel å rydde utslåttan lite bære du Torstein, hell så e' det ikkje sikkert nåen vil ha raking hos dei.

Slåttekaren: (Slåttekaren tar seg ei skrå) Der fikk Skogmo'n nåkkå å tenke på. Slår rakaran seg vrang e' du jaggu ille ute.

Karen:
Torstein: Tullprat. Nå går vi inn å får oss mat.
(På tur mot trappa stopper de, ser nedover og lytter)

Halvor:
Torstein: Je synes da tydelig at je høre ei frem bjølle. Det e' da så langt tel naboen at derifrå kain vi nå ikkje høre nåkkå. Kain det være dyr som e' køm-^{men}men på avveier?

Karen:
Halvor:
Slåttekaren: Det va nå tydelig ei bjølle. Je synes nå je hørte det gaula å.
(De blir stående ei stund)

Rakeren: Der ser je nåkkå som kjem nedmed sommarfjøset. Det e' både folk og dyr.

(Karen kommer ut i døra og roper)

Karen: Vil dokk ikkje ha mat idag. Kå det e' dokk står å ser etter? Maten bli da kald.

Torstein: Kom ut kjerring. Det ser ut som vi får besøk. Det har vi ikkje kver dag, så maten får vente.

Et følge dukker fram fra skogen. En mann leier ei ku, ei kone kommer etter med et par geiter, og bakerst kommer en ungdom med diger bør på ryggen. De stanser foran gårdsfolket

Torstein: Det e' fremmenfolk ute å går, serje.
(Mannen går fram og helser på Torstein)

Mannen: Ja det e' nok fremmenfolk. Je hete Halvor Johnsen, ho der e' kona mi å hete Sigrid. (Peker på henne)
Og guten e' han Trond, sønn min.
(De kommer fram og helser på gård^sfolket)

Halvor: Dokk spekulere vel på kå vi e' slags folk å kå vi har her å gjøre?

Torstein: Je skjøne nå såpass at dokk e' nå ikkje ute på nåen bærtur.

Halvor: Nei, vi e' østerdøler. Vi ha bodd på Senja i vinter. Vi ha fått rydningssedel på en plass østafør her. Dokk like kanskje ikkje at det kjem folk å klenge seg innpå dokk? Men je kain trøste dokk med at det e' så langt unna at dokk knapt kjem tel å sjå røken av oss.

Karen: Je håpe at de ikkje e' lenger unna enn at vi kain sjå både røken og dokk av og tel. Det ska bli tri-velig å få naboer både nedafor og ovafor.

Halvor: Sei mei, Karen. Har ikkje vi sett kverandre før. E' ikkje du datter hass Even Storbråten i Stor-Elvdarn?

Karen: (Slår hendene sammen) Kålles kar e' du?

Halvor: Du huse vel ikkje han Halvor på Ner-Messet? Vi va flere som sverma for dei i ungdommen. Men så kom den her slampen fra Tynset og strøk med dei.
(Latter 9)

Torstein: Kanskje vi ska bytte kjerring? Ho Karen sei at ho andgre på at ho gikk i kompaniskap med mei.

Karen bl. Sigrid: Je rår dei tel å holde dei tel Halvor. (Tar Torstein i øret) Den her karn må holdes i øran. (Latter)

Torstein: Nei, vi står da her å prate oss bort. Nå får dokk sett dyran i fjøset og komme inn å få dokk mat og kvile på.

Karen: Det va ei fin ku dokk ha fått tak i. Je vil rå dokk tel å passe godt på ho. Den fyste kua våres var^t bjønnmat.

Da de skal til å sette inn dyra, begynner det plutselig å skrakle noe forferdelig i bjøller oppe i skogen.

Rakeren: Det e' krøttøran våre. Kå e' det som skræme dem?
(En gutt kommer ned fra skogen. Løper inn på tunet.)

Gutten: Det e' bjønn oppi skogen. Han har alt slått ned en kalv. Nå husere han med hund'n. Det e' umulig å holde styr på krøttøran.
(Slåttekaren springer inn og kommer ut i full fart med børsa)

Slåttekaren: Nå ska det betterdø bli synd i bjønnsatan.
(Legger i veg mot skogen)

Herre Gud, du må passe dei, Ola. Bjønn kain komme uforvaranes på dei.

Torstein: (Til nykommerne) Dokk bli nå vel helt skremt tå det her styret. Men det e' nå kver dag bjønn e' frampå. Men her må dokk rekne med overraskelser både sommar og vinter. Siste vintern var det så kaldt at det small som børsskott i veggan.

Hestmøkka i stallen, var som kanonkuler. Vi måtte sette ei diger glogryte der så ikkje hesten sku fryse ihel.

Halvor: Je ha hørt gjete at det ska være kaldt her, ja. Je ha vøre innover før å satt opp ei gamme tel dy an. Nå gjeld det å få tak over haue for familien og få tel så mye for at vi har nåkkå å hive i krøttøran i vinter. Bjørk e' det damnok av her, så det sku

